

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ
ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΔΕΞΙΑ ΚΙ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ!

antifa ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΕΜΠΤΗ
13 ΙΟΥΝΙΟΥ 18:30
ΣΤΑΘΜΟΣ ΗΣΑΠ ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

autonome
antifa ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

ΑΠΡΙΛΗΣ 2010: ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΜΑΣ ΣΤΟ ΜΙΣΟ

Ο Γεώργιος Παπανδρέου ο νεότερος μας ανακοινώνει από το μακρινό Καστελλόριζο ότι η χώρα εισέρχεται στην εποχή των μνημονίων, την περιβόητη κρίση. Ξεκινά μια διαδικασία υποτίμησης της εργατικής τάξης δίχως προηγούμενο που συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Το περιβάλλον της ανακοίνωσης είναι γεμάτο συμβολισμούς. Το Καστελλόριζο εκφράζει τις ελληνικές βλέψεις στην Ανατολική Μεσόγειο. Οι βλέψεις αυτές εμφανίστηκαν στην δημοσιότητα με ρυθμό πολυβόλου έχοντας ονόματα όπως ΑΟΖ, γεωτρήσεις για πετρέλαια και πάντα ως «τουρκική προκλητικότητα».

ΜΑΗΣ 2011: ΜΝΗΜΟΝΙΟ Η ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΟ;

Τα ντόπια αφεντικά έκοψαν τους μισθούς στο μισό και άρχισαν να μας λένε ότι φταίει η τρόικα. Την ίδια στιγμή, η ελληνική αριστερά μάθαινε να συμβιώνει με τους φασίστες και τους ψεκασμένους στην πλατεία Συντάγματος. Ο Σόιμπλε, η Μέρκελ, τα λαμόγια, τα «μνημόνια» μετατρέπονται στην απόλυτη ενσάρκωση του κακού. Στη φωτογραφία βλέπουμε μελλοντικούς υπουργούς στις πλατείες το 2011 να χτίζουν την νέα εθνική ενότητα.

ΜΑΗΣ 2011: ΠΟΓΚΡΟΜ. ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΑΣ.

Την ίδια στιγμή που οι αριστεροδεξιοί χαριεντίζονταν καταγγέλλοντας τα ξένα κέντρα που επιβουλεύονται την Ελλάδα, λίγο παραπέρα, μπάτσοι και χρυσαυγίτες εξαπέλυαν ένα ακόμη πολυήμερο πογκρόμ στον Άγιο Παντελεήμονα.

10 ΧΡΟΝΙΑ ΚΡΙΣΗΣ, 10 ΧΡΟΝΙΑ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, 10 ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Η κρίση δημόσιου χρέους που μετράει πλέον δέκα χρόνια δεν είναι μόνο μια ελληνική υπόθεση. Είναι κομμάτι της πλανητικής καπιταλιστικής κρίσης, των εμπορικών πολέμων και των διακρατικών ανταγωνισμών των τελευταίων χρόνων και έτσι πρέπει να γίνεται αντιληπτή. Το γεγονός ότι η κρίση χτύπησε νωρίς το ελληνικό κράτος, μπορεί να αναζητηθεί στον τρόπο με τον οποίο η ελληνική κοινωνία έχτισε την περίοδο της ευημερίας της από τη δεκαετία του 1990 και έπειτα: τον ασταμάτητο δανεισμό από το εξωτερικό και την άγρια εκμετάλλευση των μεταναστών.

Κι αν η εκμετάλλευση των μεταναστών μπορεί να ανανεώνεται με συνεχείς δόσεις βίας από μπάτσους και φασίστες, το μοντέλο καπιταλιστικής ανάπτυξης βασισμένο στα δανεικά δεν θα μπορούσε να συνεχίζεται για πάντα. Το ελληνικό κράτος χρεωκόπησε, όπως έχει συμβεί και άλλες φορές στην ιστορία του.

Δεν χρειάζεται να έχει κάποιος πολύ φαντασία για να καταλάβει ποιους και ποιες ήταν αυτοί οι οποίοι θα πλήρωναν τα σπασμένα. Η κρίση χρέους ήταν η αφορμή για μια πρωτόγνωρη επίθεση πάνω στις συνθήκες ζωής μας. Από τον μισθό μας που έμεινε μισός μέχρι τις απολύσεις, την ανεργία και τους εκβιασμούς των αφεντικών, φτάσαμε σε ένα σημείο όπου οι «σκατοδουλειές πληρωμένες με ψίχουλα» έγιναν ο κανόνας. Πολλοί και πολλές από εμάς δεν γνωρίσαμε τίποτα άλλο εκτός από αυτή τη βαρβαρότητα, η οποία ολοκληρώνεται με τις συνεχείς παρενοχλήσεις στις πλατείες, τα στέκια και τα πάρκα που αράζουμε, από τις νέες μηχανοκίνητες αστυνομικές δυνάμεις, οι οποίες διόλου τυχαία δημιουργήθηκαν τα τελευταία δέκα χρόνια. Η διά της βίας υποτίμηση της πολυεθνικής εργατικής τάξης ήταν και συνεχίζει να είναι η βασική απάντηση στην κρίση των αριστερών και δεξιών αφεντικών μας.

Ταυτόχρονα με την κρίση χρέους και την άγρια περικοπή των μισθών μας, χρεωκόπησαν η κοινωνική συναίνεση και το πολιτικό σύστημα πάνω στα οποία στηριζόταν το ελληνικό κράτος. Τα αριστεροδεξιά μεσαία στρώματα, τα μικρά και μεγάλα αφεντικά και οι ιδιοκτήτες που δημιουργήθηκαν στη μεταπολίτευση, καθώς και τα πολιτικά κόμματα από τα οποία εκπροσωπούσαν βυθίστηκαν σε μια πρωτόγνωρη κρίση. Εκτός από το να μετακυλήσουν όλα τα βάρη στις πλάτες μας, αναζήτησαν μια νέα εθνική αφήγηση για την πάρτη τους, μια νέα κοινωνική συναίνεση και στρατηγική πάντα σε βάρος της πολυεθνικής εργατικής τάξης.

Αυτό ακριβώς ήταν οι πλατείες των αγανακτισμένων της πλατείας συντάγματος του 2011. Αριστεροί και δεξιοί, ακροαριστεροί και ακροδεξιοί, ψεκασμένοι και ελληνόψυχοι βρήκαν έναν τρόπο να συμβιώνουν και να συνδιαμορφώνουν τον νέο εθνικό κορμό, την νέα ενοποιητική ιδεολογία των αφεντικών μας. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη για το ότι οι περιβόητες πλατείες των αγανακτισμένων ήταν στην πραγματικότητα εναντίον μας, από την αδιαφορία, ανοχή και τελικά συγκάλυψη που προσέφεραν στο πολυήμερο πογκρόμ από μπάτσους και χρυσαυγίτες στον Άγιο Παντελεήμονα τον Μάιο του 2011.

Ήταν λοιπόν αυτοί οι ανατέλλοντες αστέρες του αντιμνημονιακού αγώνα που κυριάρχησαν στο δημόσιο λόγο και μας έθεσαν νέα ερωτήματα, νέα διλήμματα στα οποία έπρεπε να απαντήσουμε. Τα μνημόνια και οι «κακοί γερμανοί» έγιναν το κεντρικό ζήτημα. Η φωνή των μικρών και μεγάλων, αριστερών και δεξιών, αφεντικών κυριάρχησε.

Σε όλη αυτή την περίοδο με τις αλλεπάλληλες εκλογικές αναμετρήσεις καλούμασταν συνεχώς να διαλέξουμε νέα ή παλιά ρετάλια του πολιτικού συστήματος. Τα παλιά πολιτικά κόμματα γνώρισαν είτε πλήρη διάλυση, είτε τεράστιες απώλειες της εκλογικής τους πελατείας. Το σύνολο των κρατικών και μισοκρατικών μηχανισμών, όπως τα επίσημα συνδικάτα, βυθίστηκαν σε κρίση. Αλλά τα κράτη, όσο ο ταξικός αντίπαλος είναι ηττημένος, βρίσκουν τις λύσεις.

Κάθε είδους σωτήρες ξεβράστηκαν στη δημοσιότητα. Στελέχη σε όλο το εύρος της ιεραρχίας του κράτους και του παρακράτους άλλαξαν σε μια νύχτα κομματική προβιά. Σκουπίδια μαζεμένα από τον κάδο του παρακράτους και της μαφίας ξεπλύθηκαν σε ευυπόληπτες κρατικές θέσεις. Μέσα από όλη αυτή την σιχαμερή διαδικασία ένα κόμμα του 5% έγινε 35%. Ο σύριζα απέδειξε ότι το ελληνικό κράτος έχει πολλές περισσότερες εφεδρείες από όσες φανταζόμασταν.

Το καλοκαίρι του 2015, ενώ τα ATM δάκρυζαν μπροστά στο φτηνό μελόδραμα του έλληνα μικροαστού, τα διλήμματα των αφεντικών επανεμφανίστηκαν πανηγυρικά. Ευρώ ή δραχμή;

Τόσο το δεξί όσο και το αριστερό κράτος προσπάθησαν τα τελευταία δέκα χρόνια να συσπειρώσουν όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της ντόπιας εργατικής τάξης γύρω από τις κρατικές προσταγές. Το κράτος κοινωνικοποιήθηκε και διαχύθηκε στις κοινωνικές σχέσεις διεκδικώντας τα μυαλά και τις καρδιές μας. Το ίδιο και η ξεφτίλα και η αηδία που εμπειρικά αρχίσαμε να νιώθουμε όλο και περισσότερο.

ΙΟΥΛΗΣ 2015: ΝΑΙ Η ΟΧΙ;

Το μεγάλο κρατικό δάχτυλο μας θέτει ερωτήματα, υποδεικνύοντας μας τις λύσεις. Θέλετε ευρώ ή θέλετε δραχμή;

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2015: «ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ» ΣΕ ΠΛΗΡΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Το φιλανθρωπικό μελόδραμα κατέκλυσε τη δημοσιότητα, με σκοπό να συσκοτίσει την πραγματική φύση της μετανάστευσης. Το μεσανατολικό σφαγείο παράγει μετανάστες. Πολλοί από αυτούς αναγκάζονται να διαφύγουν στο ελληνικό κράτος. Εκεί δέχονται τη συνδυασμένη δράση μπάτσων και ΜΚΟ, γκλοπ στα πλευρά και μετά ψυχολογική υποστήριξη, έτσι ώστε να κατανοήσουν πλήρως ότι η θέση τους είναι στον εργασιακό και κοινωνικό πάτο. Η ευρωπαϊκή ένωση επιδοτεί την όλη διαδικασία, ταΐζοντας πολλά πεινασμένα στόματα ντόπιων αφεντικών. Προφανώς οι περιβόητες «μεταναστευτικές ροές» αποτελούν έναν τρόπο σύνδεσης και εμπλοκής του ελληνικού κράτους με το μεσανατολικό σφαγείο.

ΓΕΝΑΡΗΣ 2019: «ΠΡΟΔΟΤΕΣ» ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ

Παρά το γεγονός ότι οι μεγαλέξανδροι μακεδονομάχοι καταλόγιζαν στην κυβέρνηση την εσχάτη προδοσία, το αριστερό κράτος υπηρέτησε το εθνικό συμφέρον με τον καλύτερο τρόπο. Η διακομματική συμφωνία πάνω στην εξωτερική πολιτική μετράει δεκαετίες και αποτελεί θεμέλιο λίθο του πολιτικού συστήματος.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΔΕΞΙΟΣ: ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ

Η φωτογραφία του Γιώργου Παπανδρέου του Β' να μας ανακοινώνει την ελληνική χρεωκοπία στο εθνικά ευαίσθητο Καστελλόριζο κάθε άλλο παρά τυχαία ήταν. Η «τουρκική προκλητικότητα», οι αποκλειστικές οικονομικές ζώνες, οι γεωτρήσεις για τα δήθεν κοιτάσματα πετρελαίων, οι τριμερείς συμμαχίες με δικτάτορες, ήταν ο τρόπος με τον οποίο μας παρουσιάστηκαν με ρυθμό πολυβόλου οι πάγιες αντιτουρκικές βλέψεις του ελληνικού κράτους στην Κύπρο και γενικότερα στην Ανατολική Μεσόγειο. Η διάλυση της Μέσης Ανατολής έγινε αντιληπτή από το ελληνικό κράτος ως μία ευκαιρία να πιέσει, να αποσταθεροποιήσει, να ενισχύσει τις διαλυτικές τάσεις του τουρκικού κράτους. Μέσω αυτής της πίεσης προς την τουρκία, το ελληνικό κράτος προσπαθεί να συνδεθεί όπου και όπως μπορεί με το μεσανατολικό σφαγείο. Καταστρώνει πολεμικά σχέδια προσδοκώντας μελλοντικά οφέλη. Ξέρουμε καλά ότι δεν μπορούμε να αδιαφορήσουμε γι' αυτά τα σχέδια. Γιατί πάντα τέτοιου είδους σχέδια πενούσαν πάνω από τα κεφάλια μας.

Η συνέχεια του κράτους ξεδιπλώθηκε στην πιο ξεκάθαρη και αδιαστική μορφή της από το 2015 και μετά, καθώς το αριστερό κράτος ανέλαβε με απaráμιλλη αποφασιστικότητα την συνέχιση της ελληνικής αντιτουρκικής πολιτικής. Μιας πολιτικής που ξεκίνησε με το πασοκ, συνεχίστηκε με τη νουδου, προτού καταλήξει στα χέρια του συριζα. Η ελληνική εξωτερική πολιτική χαιρεί διακομματικής αποδοχής, αποτελεί το αναμφισβήτητο κερτημένο του ελληνικού πολιτικού συστήματος εδώ και δεκαετίες.

Η περιβόητη προσφυγική κρίση την περίοδο 2015-2017, προϊόν του δυτικού ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή, ήταν και αυτή ένας τρόπος συμμετοχής του ελληνικού κράτους στο μεσανατολικό σφαγείο. Το φιλανθρωπικό μελόδραμα σκόπευε στο να συσκοτίσει το γεγονός ότι οι μετανάστες προορίζονται να είναι το πιο υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης παντού στα ευρωπαϊκά κράτη. Το ελληνικό κράτος ανέλαβε για λογαριασμό της ΕΕ και της άρτης του, τη μετατροπή των περιβόητων «προσφυγικών ροών» σε εργατική δύναμη. Η διαδικασία περιλαμβάνει την κατάλληλη αναλογία μπάτσων και ΜΚΟ, οι οποίοι από κοινού αναλαμβάνουν να καταστήσουν σαφές στους μετανάστες ότι η θέση τους είναι στο πάτο της κοινωνίας.

Τα ντεσιμπέλ της πατριωτικής μαλακίας κορυφώθηκαν τον τελευταίο χρόνο, όταν στο επίκεντρο του δημόσιου λόγου τέθηκε το μακεδονικό

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΥΝΘΗΜΑΤΟΣ

Το σύνθημα με το οποίο διαδηλώνουμε δεν το σκεφθήκαμε εμείς, ανήκει στην κληρονομιά του αντικρατικού, ανταγωνιστικού κινήματος της μεταπολίτευσης. Έπειτα από την άνοδο του πασοκ στην εξουσία το 1981, η πανηγυρική κρατικοποίηση της ελληνικής αριστεράς δημιούργησε ένα ασφυκτικό κράτος των κομμάτων, όπου αριστεροί και δεξιοί, μαζί με τα νεοδημιουργημένα τότε ΜΑΤ, εγγυούνταν την ταξική ειρήνη.

Το νέο κράτος της εθνικής συμφιλίωσης δεν άργησε να δημιουργήσει το εχθρούς του μέσα στη δεκαετία του 1980. Οι αναρχοαυτόνομοι, οι ροκάδες, οι πάνκηδες, νεαροί και νεαρές της ντόπιας εργατικής τάξης, μαζί με φρικαρισμένα τέκνα των μικρομεσαίων στρωμάτων, οργανωμένοι όλοι γύρω από την περιοχή των εξαρχειών, αρνήθηκαν και αμφισβήτησαν το νέο καθεστώς. Το μπασοκ απάντησε με τις περιβόητες επιχειρήσεις «αρετή» στην πλατεία εξαρχειών. Το σύνθημα «ίδια είναι τ' αφεντικά δεξιά και αριστερά» είναι η παρακαταθήκη που άφησαν αυτές οι αρνήσεις. Το πανκ συγκρότημα Βανδαλούπ μας θυμίζει αυτή την κληρονομιά μέσα από ένα τραγούδι του 1992 που λέει:

*Ίδια είναι τ' αφεντικά δεξιά και αριστερά/
Σας το λέγαμε παλιά μας φωνάζατε φρικιά/
Τώρα κλάψτε σαν μωρά...*

Η αντιφασιστική συνέλευση Autonome Antifa, που οργανώνει αυτή την διαδήλωση, διοργάνωσε τους προηγούμενες μήνες δύο πολιτικές εκδηλώσεις-συζητήσεις. Στην πρώτη, τον περασμένο Γενάρη, προσπαθήσαμε ν' αναδείξουμε τις μικρές και αποσιωπημένες νίκες των αντιφασιστών μαθητών και μαθητριών που έστειλαν στο διάολο τους λιγιστούς ξεφτίλες που σκέφθηκαν να κάνουν καταλήψεις «για τη μακεδονία», καθώς και τους αριστερούς τσομπάνδες που επεδίωξαν να μας πείσουν πάλι να συνταχθούμε με το αριστερό δήθεν αντιφασιστικό κράτος. Προσπαθήσαμε να δείξουμε το πόσο εύστοχη ήταν η αντιφασιστική διαίσθηση των μαθητών και μαθητριών. Μια διαίσθηση που προκύπτει αυθόρμητα μέσα από την καθημερινή ταξική εμπειρία και ουδέποτε χρειάστηκε τους αριστερούς καθηγητές για να αναδυθεί.

Επιπλέον, τον περασμένο Μάιο διοργανώσαμε μια εκδήλωση σχετικά με τη συμφωνία των Πρεσπών και τις επιδιώξεις του ελληνικού κράτους. Στην εκδήλωση δείξαμε την καθολική συναίνεση που χαιρεί η ελληνική ιμπεριαλιστική πολιτική στα βαλκάνια και την ανατολική μεσόγειο και ότι αριστεροί και δεξιοί πηγαίνουν χέρι-χέρι και ας παριστάνουν τους αντιπάλους. Δείξαμε ότι ο ελληνικός ιμπεριαλισμός στα βαλκάνια δεν είναι ούτε απαθής, ούτε εξαρτημένος από τις μεγάλες δυνάμεις. Αντίθετα κάνει τα δικά του κουμάντα ενάντια στους παραδοσιακούς βαλκάνιους εχθρούς του.

ζήτημα. Δεξιοί πατριώτες και αριστεροί φιλειρηνιστές παρίσταναν ότι διαφωνούσαν, ενώ όλοι μαζί συμφωνούν εδώ και δεκαετίες για το ρόλο που πρέπει να έχει το ελληνικό κράτος στα βαλκάνια. Η Συμφωνία των Πρεσπών ικανοποιεί σε μεγάλο βαθμό τις τρέχουσες επιδιώξεις του ελληνικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Το μακεδονικό κράτος αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει στις ελληνικές απαιτήσεις, ενώ τα ελληνικά συμφέροντα προωθούνται εναντίον όλων των παραδοσιακών εχθρών του στα βαλκάνια, του αλβανικού, του βουλγαρικού, του τουρκικού κράτους.

Και πάλι μας ζήτησαν να συνταχθούμε πίσω από τα κρατικά τύμπανα. Και πάλι σκόρπισαν προπαγάνδα και έχυσαν δηλητήριο. Και πάλι μας ζήτησαν να βάλουμε πλάτες στις πάγιες επιδιώξεις των ντόπιων αφεντικών.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ

Σε τέτοιους καιρούς σύγχυσης και αμηχανίας πρέπει να το επαναλάβουμε: ο αντιφασισμός ή θα είναι αντικρατικός ή δεν θα είναι τίποτα. Τα συμφέροντα της εργατικής τάξης ήταν και είναι πάντα απέναντι στα συμφέροντα του κράτους. Ενός κράτους που γίνεται όλο και πιο διάχυτο και γι' αυτό όλο και πιο ασφυκτικό. Ενός κράτους που δεν είναι μόνο τοίχοι δημόσιων κτιρίων, μπάτσοι, δικαστές και φυλακές. Ενός κράτους που κοινωνικοποιεί τις προσταγές του σε όλα τα μήκη και πλάτη της κοινωνίας, σπέρνοντας σχεδιασμένες ποσότητες φόβου και ψευδαισθήσεων.

Μέσα στον ζόφο, την παραίτηση και τη μιζέρια που γίνονται παντού αντιληπτές στην καθημερινότητα, η πολυεθνική εργατική τάξη παραμένει με τη βία βουβή. Αυτοί που επιτρέπεται να μιλάνε, να θέτουν τα ερωτήματα και να προτείνουν απαντήσεις είναι μόνο ο νέος αριστεροδεξιός εθνικός κορμός. Οτιδήποτε άλλο αγνοείται, διαστρεβλώνεται, καταστέλλεται.

Ξέρουμε όμως ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Δεν είμαστε οι μόνοι που νιώθουμε αηδία και σιχαμάρα για όλα όσα βλέπουμε, ακούμε και ζούμε στις γειτονίες μας. Δεν είμαστε οι μόνοι που δεν αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας στα εθνικά συμφέροντα. Ξέρουμε ότι όλο και περισσότεροι και περισσότερες, πεταμένοι στα σχοινιά εδώ και χρόνια, δεν περιμένουν τίποτα από αριστερούς και δεξιούς σωτήρες. Ξέρουμε ότι δεν είμαστε

ούτε λίγοι, ούτε περιθωριακοί, εμείς που θέλουμε να ξεφύγουμε από την ασφυξία, τη μιζέρια, την κλάψα και την παραίτηση.

Αυτοί και αυτές που διαδηλώνουμε είμαστε εργάτες και εργάτριες, άνεργοι και άνεργες, φοιτητές και φοιτήτριες, μαθητές και μαθήτριες που δεν έχουμε κανένα κηδεμόνα, κανένα να μας υποδεικνύει τι να κάνουμε. Οργανωνόμαστε αυτόνομα έξω από τους κρατικούς μηχανισμούς και τις παραφυάδες του. Συζητάμε όλοι μαζί, αποφασίζουμε μόνοι μας και δρούμε ενάντια στο φασισμό όπως τον βιώνουμε στις γειτονιές, στις δουλειές μας, στην καθημερινότητά μας.

Η διαδήλωση αυτή είναι η δική μας μικρή συμβολή στο να αρχίσουμε ν' ανακτάμε την χαμένη μας αυτοπεποίθηση. Στο να αρχίσουμε ν' αναγνωρίζουμε καθαρά και χωρίς αμηχανία τους εχθρούς μας. Στο να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε την δύναμη που έχουμε όταν ζούμε και δρούμε συλλογικά και αυτόνομα.

Τα αριστερά και δεξιά αφεντικά μας επιτίθενται όχι μόνο ξαμολώντας τους μπάτσους και τους ρουφιάνους τους στις γειτονίες μας. Μας υποτιμούν στο εσωτερικό και κάνουν πολεμικά σχέδια στο εξωτερικό. Μας επιτίθενται στα μυαλά και στις καρδιές μας. Μας επιτίθενται βάζοντας μας να απαντήσουμε στα διλήμματα τους, μας θέλουν συνένοχους στα εγκλήματα τους.

Η εργατική τάξη ποτέ δεν κέρδισε τίποτα όταν ασχολούνταν με τα ερωτήματα και τα διλήμματα των αφεντικών. Η εργατική τάξη είναι η άρνηση αυτού του κόσμου, άρνηση χωρίς ερώτηση, άρνηση χωρίς διλήμματα. Αυτός είναι και σήμερα ο μοναδικός δρόμος ταξικής αξιοπρέπειας. Γι' αυτό λέμε:

**ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΜΑΛΑΚΙΑ!
ΣΤΟ ΔΙΑΟΛΟ ΤΑ ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ,
ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ!
ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ!**

Οι **Autonome Antifa** που συζήτησαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία· και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μάζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

autonome antifa ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

